

tel det hele; er det værd at tale om det? Nej, det var ganske anderledes, den Gang vi udstedte provisoriske Finanslove, det var noget, der var Slag i. Og han og det ærede Medlem for Møen lo til hinanden ved den Tanke, at dette skulde kunne stilles ved Siden af provisoriske Finanslove, eller at dette skulde kunne tyde paa Lyster i den Retning hos Regeringen. Ja, jeg for mit Vedkommende kan ogsaa godt deltage i Munterheden. Heller ikke jeg kunde tage den Tanke alvorlig, at vi ad denne Vej skulde komme til provisoriske Finanslove. Thi naar det kan anerkendes som Praksis, at Regeringen modtager den Finanslov, der gives og derefter yderligere selv tager, hvad den fremdeles maatte ønske, uden at der kan gøres noget ved den Sag, hvad skulde saa en provisorisk Finanslov bruges til? Den vilde unægtelig blive latterlig. Dette er jo netop en Fuldkommengørelse, en højere Udførelse af de Tanker, der ligger i det provisoriske System. Endelig sagde det ærede Medlem for Møen: Parlamentarisk set, er der ingen Tvivl om, at Regeringen bør gaa, men det maa ikke glemmes, at Parlamentarismen er en sart Blomst, den kræver Solskin. Ja, det er noget som heller ikke vi andre overse, det vide vi meget vel. Man kan bebrejde Folketinget meget, men man kan ikke bebrejde det Utaalmodighed. Folketinget har forlængst slaaet sig til Taals med at overlade Tiden sin Ret, og det, som Folketinget er tilfreds ved at nøjes med, er noget langt mindre. Det, som der her er Tale om, er slet ikke Parlamentarisme eller noget, der kan betegnes som et parlamentarisk Krav. Det, som Folketinget forlanger er udelukkende det, at de vekslende Ministerier, som maatte følge efter hinanden, at de skulde holde Forfatningen. Det er det hele. Andet eller mere forlange vi ikke. Naar et Ministerium er kommet i en saadan Stilling, at det har Valget imellem enten at handle imod Forfatningen eller at gaa sin Vej, saa ønske vi, at det skal være saa elskværdigt at vælge det sidste; det er det hele, men det ønske vi ganske vist ogsaa meget stærkt. Det kan være meget beklageligt for en Regering, om den — ved sin egen Skyld eller uden sin egen Skyld — er blevet stillet over for et saadant Valg. Men om vi ogsaa vare regerede af selve de 7 Vise, vilde vi endda tillade os at fastholde vor Forfatning, og saa maatte vi om fornødent finde os i at blive regerede af 7 mindre Vise.

Den anden Gruppe af Bemærkninger er fremsat af forskellige Talere af Højre. De gaa ud paa at gøre gældende, at det Skridt, som Regeringen i Fjor foretog, var en i Betragtning af de foreliggende Omstændigheder vel begrundet og nyttig Handling. Krig stod for Døren; under disse Forhold var det Pligt for Regeringen at handle, Regeringen vilde have forsømt sin Pligt, hvis den havde undladt at træffe Foranstaltninger over for den truende Fare. Disse Betragtninger høre imidlertid i og for sig slet ikke hjemme ved denne Lejlighed; de ere blevne et Aar forsinkede. De vare paa deres Plads i Fjor, den Gang vi forhandlede om Sagen. Da gjaldt det at overtale Folketinget om, at Regeringen havde handlet hensigtsmæssigt og rigtigt. Men Regeringen formaade ikke at bringe Folketinget denne Overbevisning. De Oplysninger, som bleve os forelagte, vare ikke skikkede til at overtale os derom, og siden da er der intet nyt fremkommet. Hvorvidt Regeringen har siddet inde med Oplysninger, som ikke ere os meddelte, og som kunde have givet os et andet Syn paa Tingene, det ved jeg ikke; der er aldrig for os blevet antydnet noget saadant, og vi have i hvert Fald jo kun kunnet dømme paa Grundlag af det, der er os forelagt. Paa Grundlag af dette vedtog da Folketinget i Fjor en Beslutning, der udtalte, at det Skridt, som Regeringen havde foretaget, kunde ikke forsvares ved en Henvisning til de da foreliggende ydre politiske Forhold, og at dette Skridt var en Tilidsættelse af Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Det, det drejer sig om nu, er den politiske Betydning af denne Beslutning og af den senere paafulgte Forkastelse af Bevillingen. Derimod Spørgsmaalet om, hvorvidt Regeringen i sin Tid har handlet rigtigt, er et Spørgsmaal, som for Folketingets Vedkommende er afgjort ved den vedtagne Beslutning. Denne blev vedtaget med 85 Stemmer mod 12, og at de samme 12 ærede Medlemmer, som den Gang gav Regeringen deres Tilslutning, fremdeles have samme Mening som den Gang, det forandrer intet i Stillingen. Et æret Medlem mente at ville henvise til franske Forhold og spurgte, om man ikke antog, at hvis den franske Regering havde foretaget Udgifter til militære Foranstaltninger paa egen Haand, disse Udgifter da straks vilde blive godkendte af Kamrene. Jeg ved ikke, om Aaret 1899 er særlig egnet til just at fremhæve fransk Opfattelse af militære Forhold som Forbillede til Efterlignelse.